

ČTVRTÁ KAPITOLA

VLAJEČKY

červenec 1941

Každý občas potřebuje vzpruhu. Ta má je značně diskutabilní. Baví mě tanec na kamenné obrubě mostu, pod nímž vede železniční trať. Vzrušuje mě myšlenka na to, že díky jedinému neuváženému kroku můžu spadnout dolů pod kola projíždějícího vlaku. V tenhle jedinečný okamžik pro mě okolní svět přestane existovat. Trávím tu veškerý svůj volný čas.

Zdvihnu ruce a začínám ve čtvrté pozici. Upřu oči na jeden záchytný bod a provedu piruetu, pak další, *fouetté*, ruce otevřít a závěrem arabesku. Je perfektní, ale nedívám se. Baletní školu při divadle jsem navštěvovala roky a zažila tam své. Vzlety i pády. Tedy hlavně ty pády – doslova i obrazně. Tanec jako takový vyžaduje hodiny a hodiny tvrdé práce a drilu. Každou piruetu, každou pózu nebo pohyb je nutno opakovat tak dlouho, dokud nedosáhnete naprosté dokonalosti. A když říkám naprosté, tak opravdu NAPROSTÉ. Chyby nejsou vítány. Netolerují se. To vše jde ruku v ruce s bolestí, potem, krví a deformací chodidel. Bez toho vlastně nejsou ko-

láče. Vydrží jenom ten, kdo je baletu oddaný celou duší, tělem i srdcem. Svého času jsem zvládla třicet dva precizních otoček za sebou a díky tomu dostala velké sólo černé labutě Odilie v plzeňském divadle Josefa Kajetána Tyla. K odchodu ze scény mě donutil až onen podvrtnutý kotník. Ještě teď – po roce a půl – ho stále cítím. Takže jdu přes bolest. Udělám další otočku a... světe, div se, uslyším potlesk.

Tak mě to překvapí, že dolů na koleje málem vážně sletím. Honem rozpažím ruce, abych nabrala ztracenou rovnováhu, a koutkem oka zaregistruju vesele se tvářící černo vlasou dívku, která na mě dělá *ty ty ty*.

„Julčo!“ zvolám radostně.

„Doufala jsem, že tě tu najdu,“ směje se bratrova životní láska. Je krásná jako sen, štíhlá a prudce elegantní. Což pro představu znamená, že je oblečená do blůžičky z čistého hedvábí, o které si můžu nechat leda zdát, u mě totiž vede levná viskóza, a bohatě nabírané sukně po kolena. Teprve až druhý, pozornější pohled mi prozradí, že odložila svůj typicky extravagantní image *bedly*. Otázkou zůstává, zda pouze pro dnešek, nebo natrvalo. Přikláníla bych se spíše ke druhé možnosti, třebaže si nedovedu představit, kolik slz ji to muselo stát. Julie Neumanová miluje, ba přímo zbožňuje jazz a swing a vůbec vše, co je americké! Nicméně protektorátní časy nepřejí židonegerské hudbě ani tanci. Mladí vyznavači swingových výstředností jsou nacisty plošně zatýkáni nebo aspoň pokutováni. Pro ni jakožto Židovku je to dvojnásobné riziko.